

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 347

гр. Бургас, 08.04.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в закрито заседание на шести април през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Захарин П. Захариев

Членове: Катя Й. Господинова
Светлин Ив. Иванов

като разгледа докладваното от Светлин Ив. Иванов Въззивно частно
наказателно дело № 20212100601263 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.243 ал.7 и ал.8 от НПК.

Образувано е по частна жалба на К.С., чрез упълномощения ☐ повереник – адв. Г.К. от АК-Бургас, против Определение № 1230 от 08.11.2021г., постановено по ЧНД № 4856/2021г. по описа на Районен съд-Бургас, с което на основание чл.243 ал.6 т.1 от НПК е потвърдено постановление на Районна прокуратура - Бургас от 25.06.2021г., с което на основание чл.243 ал.1 т.1 вр. чл.24 ал.1 т.1 от НПК е било прекратено наказателното производство по Досъдебно производство № 317/2017г. по описа на РУ-Камено при ОД на МВР- Бургас, пор. № 3484/2017г. по описа на Районна прокуратура-Бургас, образувано и водено за престъпление по чл.206 ал.1 от НК.

В жалбата се съдържат общи оплаквания срещу действията, респ. бездействието на органите, провеждащи разследването, насочени към събиране и проверка на доказателства по делото. Оспорват се изводите на прокурора и районния съд за липса на доказателства, уличаващи свид. С. И. в извършване на инкриминираното деяние. Налице били показания на пострадалите К.С. и Б. П., от които се установявало, че те били предали конкретни парични суми на свид. И., с които тя следвало да заплати дължащите се от пострадалите осигурителни вноски. Показанията на полицейския служител М. Г. следвало да се кредитират от съда, тъй като при проведения между него и свид. И. разговор, последната била признала, че в действителност като счетоводител на дружествата на пострадалите през 2015г. – 2017г. получавала парични суми от пострадалите, но не заплащала с тях дължащите се ежемесечни вноски, каквато била уговорката им, а ги задържала за себе си. Наред с това в дадените от нея сведения на 08.09.2017г. И. била признала, че е задържала парите за себе си, с което потвърдила казаното от пострадалите. Заключениета на експертизите по делото също подкрепяли изложеното от свидетелите С. и П., тъй като констатирали, че невнесените осигуровки в периода 2015г.-2017г. за притежаваното от свид. С. дружество възлизали на 2 413 лева, а това на свид. П. – 1932 лева. С оглед гореизложеното се иска отмяна на съдебния акт и прекратителното постановление, и връщане на делото на РП-Бургас за

продължаване на разследването и внасяне на обвинителен акт в съда спрямо свид. С. И..

Бургаският окръжен съд, след като се запозна с доводите във въззивната жалба, атакуваното определение и материалите по ДП № 317/2017г. по описа на РУ-Камено при ОД на МВР-Бургас, установи следното:

Частната жалба е подадена в установения в закона преклузивен 7-дневен срок, срещу подлежащ на въззивен контрол по реда на чл.243 ал.7 от НПК съдебен акт, от процесуално легитимиран субект – физическо лице, идентифицирано като пострадало от разследването по досъдебното производство престъпление, и пред компетентния съд, поради което се явява процесуално допустима. Преценена по същество, жалбата е неоснователна.

Досъдебното производство е образувано на 21.11. 2017г. по реда на чл.212 ал.1 от НПК - с постановление на прокурор при РП-Бургас, за това, че на неустановени дати, в периода от месец юли 2015г. до месец юни 2017г., в гр. Бургас, при условията на продължавано престъпление, противозаконно присвоил чужди движими вещи, които владеел, а именно сумата от 2 501.55 лева, собственост на К.С. и сумата от 1 932.02 лева, собственост на Б. П. - престъпление по чл.206 ал.1, вр чл.26 ал.1 от НК.

В хода на разследването са разпитани свидетели, изискани са справки и е приложена документация от Националния осигурителен институт и Национална агенция за приходите, както и банкови извлечения, назначени и изготвени са съдебно-икономическа експертиза и допълнителна такава. По делото няма привлечено в качеството на обвиняем лице.

Въз основа на извършените следствени действия и събраните чрез тях доказателства прокурорът приел за установено, че в средата на 2015 година свидетелите К.С. и Б. П. започнали работа съответно като маникюрист и фризьор в новооткрития от тях салон за красота „*****“, находящ се в гр.***** , ул. „*****“ № **. По същото време двете постигнали устна уговорка със свид. С. И., която следвало да им предоставя счетоводно обслужване във връзка с извършваната от тях дейност, както и да заплаща от тяхно име и за тяхна сметка дължимите от тях като лица, упражняващи „свободна професия“, ежемесечни осигурителни вноски, за което следвало да □ се предоставят необходимите парични суми (Държавно обществено осигуряване /ДОО/, Допълнително задължително пенсионно осигуряване /ДЗПО/, Универсален пенсионен фонд /УПФ/ и Здравно осигуряване /ЗО/). През месец юни 2017г., след направени справки в НОИ, С. и Петрова установили, че дължимите от тях осигурителни вноски за периода 01.01.2015г.-16.06.2017г. не били заплащани, а натрупалите се поради това задължения били в размер на около 2 000 лева за всяка от тях.

След като анализирал приобщените по делото доказателства, прокурорът приел, че не са налице данни за осъществен състав на престъпление по чл.206 ал1 вр. чл.26 ал.1 от НК, поради което прекратил производството.

Прекратителното постановление било обект на проверка от Районен съд Бургас, който възприел изводите на прокурора и оставил без уважение жалбата на пострадалата С. за отмяна на прокурорския акт.

Изложената фактическа обстановка, макар изключително лаконична, според настоящия състав е коректно установена. От показанията на пострадалите, както и от тези на свидетелите Т. и Д. се потвърждава фактът, че свид. С. И. е била ангажирана със счетоводна дейност по отношение на упражняваните от С. и П. професии и в действителност е била натоварена със задължението да заплаща осигурителните им вноски. Също така безспорно тя е получавала и неустанвени по делото парични суми,

предоставени □ лично или не от свидетелите С. и П.. Неколкократно (около 4-5 пъти в продължение на една година) свид. Т. лично е приемала пликове от свид. С. и свид. П., съдържащи парични суми, предавани впоследствие на свид. С. И.. Свид. Д. също била виждала С. да предава пари на С.И., за които първата □ заявила, че били предназначени за заплащане на осигурителни вноски. И двете свидетелки обаче (Т. и Д.) не могат да посочат конкретните парични суми, точното основание за предоставянето им във всеки един от случаите, нито пък датите, на които са били предавани тези пари. Наред с това, следва да се има предвид, че свид. Д. изобщо не е възприела предаване на парични суми, тъй като както сама посочва – предаването се е извършвало извън фризьорския салон и тя не е видяла дали тези вещи (паричните суми според нея) са били в плик или не. Същата твърди, че са били предавани пари, тъй като свид. С. □ била казала това. Следва да се обърне особено внимание и на факта, че дори свидетелите С. и П. не могат да идентифицират конкретната стойност на паричните суми, за които твърдят, че са предадени на свид. С.И., а това със сигурност, предвид отказа на последната да даде показания по делото, позовавайки се на правото си по чл.121 ал.1 от НПК, затруднява в значителна степен установяването на това обстоятелство по безспорен и несъмнен начин.

По отношение показанията на свид. М. Г., на които се позовава свид. С. във въззивната си жалба, е важно най-напред да се направи уточнението, че настоящият състав намира разсъжденията на районния съд относно невъзможността показанията на този свидетел да бъдат използвани като доказателство в процеса за коректни. Няма спор, че на свид. С.И. са били снети сведения в хода на предварителната проверка, но казаното от нея, обективизирано в протокола, намирайки се на л. 27, том 1 от досъдебното производство, не може да се използва като годно доказателство в евентуален бъдещ наказателен съдебен процес за установяване на релевантни по делото обстоятелства предвид нормата на чл.106 от НПК, тъй като предоставената от нея информация не е събрана чрез предвидените в НПК способи за доказване. Казаното важи и за онази част от показанията на полицейския служител, пред когото са дадени тези сведения, и в която той пресъздава изложеното от свид. И.. В хода на проверката последната не е имала качеството на свидетел (което следва от обстоятелството, че към този момент все още не е било образувано досъдебно производство), и респективно не е била запозната с възможността да не дава показания относно обстоятелства, които биха я уличили в извършване на престъпление. Право, от което същата, след като е била запозната с него, очевидно се е възползвала при разпита си, но вече като свидетел (л.33, том 1 от досъдебното производство). Именно липсата на предоставена адекватна защита на тези лица, най-малкото запознаването им с правото да откажат да дават показания в определени случаи, е била повод за множество решения на ВКС и ЕСПЧ, които настоящият състав споделя, указващи недопустимостта на позоваването в процеса на такива данни и използването им за изграждане на фактическата обстановка. Въпреки, че впоследствие свид. И. не е била привлечена като обвиняема по делото, сведенията □ по своя характер съдържат самопризнание за извършено от нея престъпление, поради което същите не могат да бъдат „приобщавани“ към доказателствената съвкупност по делото чрез показания на полицейския служител, присъствал при провеждането на беседата. Свид. Г. на практика преразказва споделеното от С. И. при проверката, а по този начин се достига до недопустима съгласно правната доктрина и съдебната практика подмяна на първични, оригинални доказателства с производни такива. Макар, че в принципен план извънпроцесуалното самопризнание на едно лице за извършено от него престъпление може да бъде установявано посредством показания на свидетели, настоящият състав споделя виждането, че този „свидетел“ не може да бъде полицейски служител, възприел самопризнанието в рамките на извършваните от него действия по разследването, или

както е в настоящия случай – действия по проверката.

За пълнота може да се посочи, че дори показанията на свид. Г. да се приемат за годни доказателства, чрез тях също не удостоверяват с изискуемата от наказателно-процесуалния закон категоричност обстоятелства, свързани с предмета на производството. При разпита си, същият пресъздава в обобщен вид разказа на свид. С. И., която му заявила, че се „грижела за осчетоводяването на документите, включително и задълженията им (на С. и П.) към на НАП“. Предадените □ от пострадалите суми обаче не били внесени навреме, поради което към 08.09.2017г. (моментът, в който била проведена беседата с нея) била внесла само част от дължащите се за осигуровки суми. Тук обаче отново не се съдържа индивидуализация на отделните парични суми, нито пък е посочена конкретната цел на всяка от тях. Следва да се има предвид, че в показанията си свид. Т. сочи, че при проведен между нея и свид. С. И. разговор, последната е отрекла истинността на твърденията на свидетелите С. и П., тоест не е признала пред нея, че е присвоила паричните суми.

Извършените по делото счетоводни експертизи (първоначална и допълнителна) удостоверяват единствено обстоятелство, което впрочем не се отрича от никое от лицата по делото, а именно наличието на неизплатени от свидетелите С. и П. задължения за осигурителни вноски, чийто размер е 2 413.20 лева за свид. С., а за свид. П. – 1 932.02 лева.

Обсъдените дотук доказателства, които съставляват преобладаващата част от доказателствената маса, обаче не позволяват да се отговори на основните въпроси по делото, а именно какви са били конкретните уговорки между С. и П., от една страна и С. И., от друга, във всеки случай на предаване на парични суми, каква е била стойността на сумите, за кое осигурително задължение са се отнасяли и за кой отчетен период, кога и къде са били предавани. Изясняването на тези обстоятелства е необходимо не само с цел установяване авторството на деянието, но и изобщо за квалифицирането на последното като престъпление. Въпреки положените усилия от страна на разследващите органи, достатъчни според въззивния състав, тези обстоятелства са останали неразкрити. В производството по чл.243 ал.5 и сл. от НПК съдът е задължен да изследва обосноваността и законосъобразността на прекратителното прокурорско постановление. В конкретния случай прокурорът е обсъдил наличните източници на фактически данни поотделно и в тяхната съвкупност, тълкувал ги е коректно, според точното им съдържание, без да ги извъртава, подценява или надценява, от което следва, че постановлението е обосновано. Казаното се отнася изцяло и за съдебния акт, в който също се съдържа анализ на доказателствата, съобразен с правилата на формалната логика. Правните аргументи на държавния обвинител относно установените факти, възприети отново от първоинстанционния съд, също са изцяло съобразени със закона и доказателствата. Предвид диспозицията на нормата на чл.206 ал.1 от НК, сред обстоятелствата, подлежащи на установяване несъмнено се включват и тези относно конкретните движими вещи (в случая парични суми), предадени във владението на определено лице, и действията, или в някои случаи бездействията (при отказ на владеещото чужди вещи лице да ги предаде обратно на собственика им), които това лице е извършило, респ. неизвършило, и с които е присвоило същите тези вещи. Изхождайки от избрания от пострадалите и свид. И. механизъм на действие на осъществяване на възложената работа, по делото неминуемо следва да бъде установено кога и какви парични суми са били предавани между лицата, предназначението на тези суми и в какъв срок е следвало да се извършат конкретните действия, като тези обстоятелства следва да бъдат доказани за всеки един случай, в който са били предавани парични суми. Липсата на каквато и да било документация в отношенията на С., П. и С. И. (договор за счетоводно обслужване, включващо и заплащане на следващите се данъци и такси,

приемо-предавателни протоколи, разписки и т.н.), ведно с липсата на ясни, конкретни и категорични свидетелски показания относно тези обстоятелства, правят невъзможно установяването на релевантните за делото обстоятелства.

Изрично следва да се отбележи, че по делото са извършени всички необходими и възможни следствени действия, събрани са всички известни и относими към случая доказателства и доказателствени средства, т.е. разследването е пълно и изчерпателно. Видно е, че разследването по досъдебното производство е било проведено обективно и всестранно, но събраните доказателствени източници не разкриват безспорни и категорични данни за осъществен състав на престъпление от общ характер, включително такова по чл.206 ал.1 от НК, поради което крайното решение на прокурора да прекрати досъдебното производство на основание чл.243 ал.1 т.1 вр. чл.24 ал.1 т.1 от НПК е правилно и обосновано.

Проверяващият съд е изпълнил вменените му съгласно чл. 243 ал.5 от НПК задължения да осъществи надлежен контрол относно законосъобразността и обосноваността на прекратителното постановление, и като го е потвърдил, е постановил законосъобразен и правилен акт, чиито фактически и правни изводи се споделят и от настоящата инстанция.

Изложеното дотук изисква оспореното определение на районния съд да бъде изцяло потвърдено, поради което на основание чл.243 ал.8 от НПК, Окръжен съд-Бургас

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1230 от 08.11.2021г., постановено по ЧНД № 4856/2021г. по описа на Районен съд-Бургас, с което на основание чл.243 ал.6 т.1 от НПК е потвърдено постановление на прокурор от Районна прокуратура-Бургас от 25.06.2021г. за прекратяване на наказателното производство по Досъдебно производство № 317/2017г. по описа на РУ-Камено при ОД на МВР-Бургас, пор. № 3484/2017г. по описа на Районна прокуратура-Бургас, образувано и водено за престъпление по чл.206 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____